

Arrest

nr. 153 201 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2012 legde verzoekster en de heer H.M, van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 23 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in als partner met een Belg.

Op 29 januari 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) daar geen duurzame en stabiele relatie was aangetoond met de heer H.M. van Belgische nationaliteit.

Op 29 januari 2014 erkende de heer K.K, van Poolse nationaliteit en in het bezit van een E-kaart, als vader het minderjarig kind K.M.S. met toestemming van verzoekster voorafgaandelijk aan de geboorte.

Op 21 februari 2014 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Op 27 februari 2014 gaf de gemachtigde aan de stad Antwerpen de instructie de geldigheidsduur van het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen tot 7 april 2014 omwille van de zwangerschap van verzoekster.

Op 11 maart 2014 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de beslissing tot weigering huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en de heer K.K. Tegen deze beslissing diende verzoekster en de heer K.K. een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Op 28 maart 2014 werd het gemeenschappelijk kind K.M.S. geboren van verzoekster en de heer K.K.

Op 21 oktober 2014 diende verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarige dochter, K.M.S. van Poolse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 20 april 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan verwerven overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie 'hetzij voor zichzelf overvolden- de bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bij- standsstelsel van het Rijk, Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen - en verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval; de referentiepersoon heeft immers haar verblijf gekregen als descendent.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2,5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *iuncto* artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd, hetgeen ter zitting door verweerder wordt bevestigd.

3. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 18 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 25 maart 1957 (hierna verkort het VWEU).

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing werd geformuleerd als volgt “ [...]”. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Vast staat dat de referentiepersoon van Poolse nationaliteit is. Volgens artikel 20, lid 1 VEU is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit, burger van de Unie. De hoedanigheid van burger van de Unie dient de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten te zijn (zie in die zin arrest van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. I-6193, punt 31). Het is juist, dat dit verblijfsrecht van burgers van de Unie op het grondgebied van een andere lidstaat wordt toegekend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het EG-verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. De toepassing van de beperkingen en voorwaarden die volgens artikel 20, lid 1, VEU aan de uitoefening van dat recht van verblijf mogen worden gesteld, is echter vatbaar voor rechterlijke toetsing. Eventuele beperkingen van en voorwaarden voor dit recht beletten derhalve niet dat de bepalingen van artikel 20, lid 1, VEU voor particulieren rechten doen ontstaan, welke zij in rechte geldend kunnen maken en welke de nationale rechter dient te handhaven. Wat de beperkingen en voorwaarden betreft die uit voorschriften van afgeleid recht voortvloeien, bepaalt artikel 1, lid 1, van richtlijn 90/364 dat de lidstaten van onderdanen van een lidstaat die op hun grondgebied willen verblijven, mogen verlangen dat zij voor zichzelf en hun familieleden een ziektekostenverzekering hebben die alle risico's in het gastland dekt en over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste van de bijstandsregeling van het gastland komen.” Overwegingen 90, 91 en 94 luiden voorts als volgt: “In elk geval gaan de in artikel 20 VEU bedoelde en in richtlijn 90/364 vastgestelde beperkingen en voorwaarden uit van het idee dat de uitoefening van het verblijfsrecht van burgers van de Unie ondergeschikt kan worden gemaakt aan de legitieme belangen van de lidstaten. In dit verband moet eraan worden herinnerd dat uit de vierde overweging van de considerans van richtlijn 90/364 blijkt dat degenen die het verblijfsrecht genieten, geen “onredelijke” belasting voor de algemene middelen van het gastland mogen vormen. Deze beperkingen en voorwaarden moeten evenwel worden toegepast met inachtneming van de grenzen die het gemeenschapsrecht stelt en overeenkomstig de algemene beginselen ervan, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel. Dit betekent dat de ter zake vastgestelde nationale maatregelen passend en noodzakelijk moeten zijn om het beoogde doel te bereiken (zie in die zin arrest van 2 augustus 1993, Alluè e.a., C-259/91, C-331/91 en C-332/91, Jurispr. blz. I-4309, punt 15). Nu de referentiepersoon onderdaan van een lidstaat is en daarmee burger van de Unie, komen haar ook de daaruit voortvloeiende rechten toe. Het maakt hierbij niet uit of zij ab initio een inschrijving in het rijksregister heeft bekomen als descendant of als economisch niet-actieve burger. Zolang en indien het onderzoek naar voorwaarden van artikel 40bis, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet heeft uitgewezen dat daaraan niet is voldaan, kan niet worden vastgesteld dat er voor verzoeker geen mogelijkheid is om een verblijfsrecht te krijgen als familielid van een burger van de Unie. De voorwaarden in de Vreemdelingenwet zijn er immers enkel op gericht ervoor te zorgen dat de binnenkomende persoon geen onredelijke belasting zou vormen voor de algemene middelen van het gastland. In casu is het niet onderzoeken van de voorwaarden in artikel 40bis, §4, eerste lid, 2° van de

Vreemdelingenwet om de enkele reden dat de referentiepersoon niet stond ingeschreven als economisch niet-actieve Unieburger, maar slechts als descendant van een Unieburger een maatregel die niet noodzakelijk of passend is om dat beoogde doel te bereiken. Meer nog, zowel verzoeker als de referentiepersoon vallen duidelijk binnen de gestelde voorwaarden. Immers, de referentiepersoon kan als minderjarige dochter volledig steunen op het inkomen van haar vader die een voltijdse baan heeft als automechanieker. Deze vaststelling geldt te meer, daar verzoekster een attest van immatriculatie afgeleverd kreeg en zij onmiddellijk aan de slag kon in het Hilton Antwerp Old Town, waarbij zij ook een extra inkomen genereerde voor het gezin. De rechtspraak van Uw Raad volgt dan ook uitspraak van het Hof van Justitie in haar arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 dat in paragraaf 30 stelt: “volgens de bewoordingen van artikel 1n lid 1, van richtlijn 90/364 volstaat het dat onderdanen van lidstaten over toereikende bestaansmiddelen “beschikken”. Deze bepalingen stelt niet het minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze middelen.” in het arrest nr 121015 van 20 maart 2014 verwoordt Uw Raad het als volgt “Het feit dat het in deze zaak de moeder was, en niet de partner zoals in casu, die instond voor de toereikende bestaansmiddelen, doet hieraan geen afbreuk zolang duidelijk is dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Hiervoor vereist noch de richtlijn, noch artikel 40bis van de vreemdelingenwet dat een minderjarig kind over een juridische titel moet beschikken om aan te tonen dat het kind feitelijk over de middelen kan beschikken, zolang duidelijk is dat noch het kind, noch de bloedverwant in opgaande lijn afhankelijk zijn van overheidsmiddelen. Verweerder erkent in de bestreden beslissing dat de heer D, de partner is van de verzoekster en heeft erkend dat dochter J. omwille van de middelen van de heer D. over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een verblijfsrecht als Unieburger te verkrijgen, zoals aangevoerd door verzoekster. Het is bijgevolg onduidelijk waarom verweerder dan in de bestreden beslissing dochter J. ineens niet meer als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwt.” Ook in onderhavige zaak wordt nergens betwist dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Meer nog, in deze zaak wordt niet eens betwist dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, enkel dat de referentiepersoon niet expliciet is ingeschreven als economisch niet-actieve Unieburger. Het weze hierbij herhaalt dat de referentiepersoon wel degelijk is ingeschreven in het Vreemdelingenregister en verblijfsrecht heeft. Zij staat ingeschreven met RR 14032811865. Het niet toekennen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, louter omwille van het feit dat de minderjarige referentiepersoon niet expliciet is ingeschreven als economisch niet-actieve Unieburger en dit na een onderzoeksperiode van net geen zes maanden is een duidelijke schending van het evenredigheidsbeginsel. De maatregel, die niet eens als dusdanig werd opgenomen in de wet, is niet nuttig of dienstig om de beoogde doeleinden, met name het beschermen van de algemene middelen van de lidstaat, te beschermen. Het middel is ernstig.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt het motief in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De juridische toepasselijke bepalingen waarop de beslissing steunt, zijn de artikelen 40bis, § 2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Feitelijk stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, slechts dan een gezinshereniging met zijn vader of moeder kan verkrijgen, als hij zelf zijn verblijfsrecht aanvraagt en verkrijgt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven, zodanig dat verzoekster kan beoordelen of er aanleiding bestaat een beroep in te stellen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende en evenredig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

Verzoekster voert aan dat haar dochter van Poolse nationaliteit is, is ingeschreven in het Vreemdelingenregister en een verblijfsrecht heeft. Zij wijst erop dat de hoedanigheid van unieburger de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten is conform artikel 20 van het VWEU hetgeen rechten doet ontstaan, die weliswaar aan voorwaarden zijn onderworpen, zoals bv. het beschikken over een ziektekostenverzekering of toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste vallen van het gastland. Zij verwijst hierbij naar de ingetrokken richtlijn 90/364, thans de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn). Zij stelt vervolgens dat het niet uitmaakt of de referentiepersoon, *in casu* verzoeksters dochter K.M, *ab initio* een inschrijving in het rijksregister heeft bekomen als descendent of als economisch niet-actieve burger. Vervolgens meent verzoekster dat zij en haar minderjarige dochter voldoen aan alle wettelijke voorwaarden. Zij stelt dat in de bestreden beslissing niet eens wordt betwist dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt, enkel dat de referentiepersoon niet expliciet is ingeschreven als economisch niet-actieve unieburger. Zij acht het weigeren van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, louter omwille van het feit dat de minderjarige referentiepersoon niet expliciet is ingeschreven als economisch niet-actieve unieburger onevenredig.

De Raad stelt vooreerst vast dat door de gemachtigde niet wordt betwist dat het dochttertje van verzoekster een verblijfsrecht heeft. Verzoeksters minderjarige dochter, K.M, heeft in functie van haar vader K.K, met Poolse nationaliteit, verblijfsrecht in België als familielid van een Unieburger.

Uit de boven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de moeder om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Ze moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *“les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17”). Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift eveneens naar het voormelde arrest Zu en Chen van het Hof van Justitie.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger vooropstelt en dat de *ratio legis* nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals *in casu*, als het daarnaast evenzeer kan aantonen, te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (voormeld arrest Zu en Chen, C-200/02, 30)

Voorts stipt de Raad aan dat blijkt uit de bijlage 19ter, die verzoekster bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ontvangen, dat zij duidelijk heeft aangegeven deze verblijfskaart aan te vragen in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van K.M. in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bijlage 19ter vermeldt daarop welke stavingsstukken verzoekster geacht werd binnen de drie maanden voor te leggen om haar aanvraag in het kader van dit artikel te vervullen, namelijk een bewijs dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster heeft vervolgens bewijsstukken voorgelegd aangaande haar bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het geheel niet is ingegaan op de voorgelegde stukken doch de motivering heeft beperkt tot het feit dat het minderjarig kind zelf het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen om de gezinshereniging tussen verzoekster en haar minderjarig kind te ontzeggen.

Zoals *supra* gesteld leest de Raad in de verwijzing van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, dat het minderjarig kind moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering. Het feit dat het kind conform artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet moet ten laste zijn van diens vader of moeder, valt moeilijk te rijmen met de vereiste dat het kind zelf verblijfsrecht moet gekregen hebben als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, want dan zou het niet ten laste zijn van de vader of moeder. De wet noch de voorbereidende werken sluiten uit dat dit minderjarig kind

reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond, zoals *in casu*. Dit laatste neemt niet weg dat het kind toch ten laste kan zijn van de ouder die om gezinshereniging verzoekt op grond van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Nu de gemachtigde het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden weigert aan een moeder met haar minderjarig kind dat unieburger is, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, is de motivering inderdaad niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en niet afdoende in het licht van artikel 40bis, § 2, °5 *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet te worden onderzocht.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV AV 19 december 2013, nr. 115.993).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES